

Μια αυθεντική μαρτυρία

Μια άλλη όψη του ναυαγίου της «ΑΘΗΝΑΣ του Τζων», που τη γνωρίσαμε στα τεύχη του «Ε» 224-227, αυτή τη φορά από έναν αυτόπτη μάρτυρα, όπως ο ίδιος τη διηγήθηκε στον καπετάνιο Μιχάλη Λάμπρο από την Κω, ο οποίος και μας τη μετέφερε.

Ακολουθεί η απάντηση του συντάκτη του θέματος Δημήτρη Γκαλιών

«Στις 3 του περασμένου Ιουνίου ναύλωσε το πλοίο, το ημερόπλοιο ΗΡΩ, ένα γκρουπ από σαράντα άτομα για να πάω στη Σύρνα. Πράγματι οι άνθρωποι ήρθαν στις 9:00 το πρωί αλλά δεν φύγαμε αμέσως, γιατί άρχισαν να μαγνητοσκοπούν με κινηματογραφικές μηχανές το πλοίο, τα άτομα που ανέβαιναν και ούτω καθεξής. Έτσι, ρώτησα τι γινόταν και μου είπαν ότι είναι ένα γκρουπ από Ισραηλίτες, οι οποίοι ήθελαν να επισκεφτούν τη Σύρνα προκειμένου να δουν το ναυαγίο που υπάρχει ακόμα εκεί. Επίσης, μου επισήμαναν ότι μέσα σε αυτό το γκρουπ, πέρα από δέκα άτομα που ήταν κινηματογραφιστές, οι υπόλοιποι τριάντα ήταν μέλη των οικογενειών των ανθρώπων εκείνων που μεταφέρονταν τότε στο

Ισραήλ με το συγκεκριμένο πλοίο που ναυάγησε. Ανάμεσα σε αυτούς, λοιπόν, υπήρχαν πέντε επιζώντες του ναυαγίου, οι οποίοι την εποχή αυτή ήταν μικρά παιδιά, μεταξύ 13-15 ετών. Ένας εξ αυτών ήταν νεογέννητο τότε, μόλις δέκα ημερών. Έσωσε το βρέφος ένας από τους επιβαίνοντες στο πλοίο, ο μεγαλύτερος από όλους σε ηλικία, και αυτός τον έβγαλε από το σκάφος. Δεν βρήκαν τη μητέρα του ή τον πατέρα του ή κάποιον συγγενή του και έτσι μετέφεραν το βρέφος μαζί με τους υπόλοιπους. Από ό,τι μου είπαν, τον άνθρωπο αυτόν τον βρήκαν οι υπόλοιποι ταξιδιώτες τον τελευταίο καιρό, καθώς τον έψαχναν για δύο χρόνια. Αφού λοιπόν μου εξήγησαν ποιος ήταν ο σκοπός τους και όλα τα σχετικά, ξεκινήσαμε για τη Σύρνα,

όπου φτάσαμε σε περίπου τρεις ώρες, καθώς είναι περί τα 38-39 μίλια από το χωριό, την Καρδάμaina, και ο καιρός ήταν καλός. Ανάμεσα σε αυτούς τους τριάντα ανθρώπους υπήρχαν και τρεις που είχαν ξανάρθει στη Σύρνα πριν από ορισμένα χρόνια και είχαν μαγνητοσκοπήσει και υποβρυχίως. Τότε ήταν μαζί τους και κλιμάκιο της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας και του Λιμεναρχείου. Εγώ είχα έναν λιμενικό μαζί μου, διότι δεν είχαν άδεια κινηματογράφησης υποβρυχίως. Αυτοί λοιπόν ήξεραν –εγώ για να είμαι ειλικρινής πήγαινα για πρώτη φορά στη Σύρνα– ένα νησάκι που δεν έχει να κάνει τίποτα με τα δικά μου, μόνο ψαράδες πήγαιναν εκεί. Ανάμεσα στους επιβαίνοντες στο πλοίο μου ήταν και δύο καπεταναίοι του Π.Ν. του Ισραήλ, εκ των οποίων ο

ένας είχε ξαναπάει στη Σύρνα. Τους είχα στη γέφυρα πάνω, σχεδόν όλους να πω την αλήθεια, και τους άρεσε να τα κουβεντιάσουμε. Στο διάστημα αυτό των τριών ωρών οι επιζώντες μου διηγήθηκαν όλη την ιστορία του συμβάντος. Φτάνοντας στη Σύρνα, αντιμετώπισα ένα πρόβλημα. Η Σύρνα είναι, όπως φαίνεται και στη φωτογραφία που έχω δει, ένα μεγάλο νησάκι, δεν είναι μικρό, οι όρμοι του είναι πολύ όμορφοι αλλά βραχώδεις. Δεν είναι απότομοι, αρχίζουν ομαλά και ανεβαίνουν επάνω εσωτερικά του κόλπου. Εξωτερικά, είναι βράχια απότομα, διότι τα βαράνε οι σοροκάδες. Το πρόβλημα ήταν, λοιπόν, πώς θα βγάλουμε τον κόσμο έξω, γιατί σκοπός τους ήταν να πάνε να επισκεφτούν την εκκλησία του Αϊ-Γιάννη. ▶

«Όταν κατέβηκα στην πρύμνη, συνέβη κάτι πολύ συγκινητικό. Οι τρεις επιζώντες, οι πιο νέοι από τους πέντε συνολικά, βγήκαν έξω κατευθείαν και φίλησαν τα βράχια. Όλα αυτά βέβαια κινηματογραφούνταν»

Υποβρύχιες φωτογραφίες του ναυαγίου, που βρίσκεται στη Σύρνα, κοντά στην Αστυπάλαια. Από το αρχείο Δ. Γκαλιών